

Dr. Jernej Levičnik.

Ker je bilo takrat v krški škofiji veliko pomanjkanje duhovnikov, je bil Levičnik dolgo let brez kapelana. Trudil se je sam, kolikor mogoče, da ne bi župljani tega preveč občutili: maševal je po dvakrat vsako nedeljo in praznik, pisal je vsa leta vse cerkvene govore in oskrboval pouk v štirirazrednici. Tudi dekanjska dela in pota so mu dala mnogo opravka. A Levičnik je bil zdrav in krepak, ki se je z vso skrbjo poprijel blagega delovanja. Priljubil se je tako svojim župljanom, kakor ne z lepa kdo. Zlasti rad je podpiral ubožne dijake v Beljaku in Celovcu. Marsikak dijak bi lahko povedal mnogo o njegovi izredni dobrotljivosti. Zato so mu pa bili dijaki in mladina sploh srčno udani. Ves dan je neumorno deloval v pisarni, v cerkvi in šoli, zato si je na večer rad privoščil oddiha in si poiskal primerne družčine za razvedrilo.

L. 1857. je obhajal petindvajsetletnico po prav izvirnem načinu. Potoval je čez Pontebo na Beneško, obiskal Oglej, kjer je maševal dné 20. vel. srpana na grobu sv. Mo-

horja, šel na sv. Goro pri Gorici, v Trst in v domači cerkvi obhajal srebrno sv. mašo. Ob tej priliki je bila zadnjikrat zbrana vsa Levičnikova rodbina razven matere (umrla 13. svečana l. 1842.). Lahko se je oče veselil sreče med svojimi otroki. Bila sta dva sinova — duhovnika, dva sodnika ¹⁾ in najmlajši učitelj. Potem je nadaljeval svoje potovanje na Dunaj in obiskal tudi Marijino Celje, kjer se je ravno takrat obhajala sedemstoletnica te sloveče božje poti.

Doma je zopet po strogo določenem redu deloval dolgo vrsto let. Kako priljubljen je bil pri vsem prebivalstvu, priča je sijajna ovacija ²⁾, katero so Šmohorčani priredili 1. vel. srpana l. 1877. v spomin petindvajsetletnega njegovega delovanja v šmohorski dekaniji.

L. 1882. je na tihem obhajal zlato mašo v podružni cerkvi „Maria Thurn“, par streljajev oddaljeni nad šmohorskim trgom. Ta cerkvice mu je bila zlasti mila in draga. Prej je bila last bližnjega gradiča, a on jo je od lastnice kupil. Prispevala je doneske za to cerkvico vsa dekanija, ker je bila prebivalstvu kot božja pot močno priljubljena.

Zadnja leta je jel bolehati. Njegovo krepko postavo je uklonilo neprestano delovanje. Ob svoji zlati maši je prejel v priznanje zaslug od cesarja Franca Jožefa viteški križec Franc-Jožefovega reda. Dotična diploma je datirana dné 13. listopada l. 1882. in se hrani v domači hiši.

Še jedenkrat je hotel videti svojo domačo deželo. Sešel se je s svojimi tremi brati na Bledu meseca kimavca. Ob tej priliki se je na trbiškem kolodvoru poklonil svetlemu cesarju, ki je takrat (1882) bival na Koroškem. Cesar je l. 1856. potoval skozi Šmohor, ondi prenočil, in se je zato sedaj še dobro spominjal Levičnika.

Po zimi sledečega leta je začel huje in huje bolehati. Sklenil je torej stopiti v stalni

¹⁾ G. Peter Levičnik še živi v Celju v pokoju kot sodni svetnik.

²⁾ Obširno opisuje to slovesnost „Danica“ 1877, št. 21.